

UZASADNIENIE

wyroku z 8 lutego 2021 r.

Pozwem wniesionym 30 marca 2019 r. powód Ł. K. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z/s w W. kwoty 23 424,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 13 744,57 zł od 1 kwietnia 2018 r. od dnia zapłaty oraz od kwoty 9680,10 zł od 3 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu według norm przepisanych. Na dochodzone pozwem roszczenie składa się odszkodowanie z tytułu uszkodzenia pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) wskutek kolizji, do której doszło 8 lutego 2018 r. oraz koszty wynajmu pojazdu zastępczego na czas naprawy samochodu powoda. Odpowiedzialność pozwanego wynikała z tego, że był on ubezpieczycielem z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego sprawcy kolizji M. R.. (k. 2-9)

W odpowiedzi na pozew z 18 lipca 2019 r. pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z/s w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu. (k. 52-53)

W uzasadnieniu wskazano, że pozwany nie uznał swojej odpowiedzialności, gdyż do kolizji doszło w wyniku zerwania się z linki pojazdu K. (...) kierowanego przez M. R., podczas gdy pojazd ten był holowany przez ciągnik marki L. należący do M. J.. W tej sytuacji zgodnie z art. 37 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych odpowiedzialność ponosi kierujący pojazdem holującym. Ponadto pozwany podniósł, że powód przyczynił się do zdarzenia poruszając się drogą zamkniętą dla ruchu samochodów. Dodatkowo co do kosztów naprawy pojazdu zastępczego, wskazano, że powód zbył swoją wierzytelność na rzecz J. M.. Strona pozwana zakwestionowała czas najmu pojazdu zastępczego oraz wartość rynkową stawki, wskazując, że pozwanemu oferowano pojazd zastępczy i poinformowano go, że akceptowalna stawka wynosi 120 zł za dobę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lutego 2018 r. powód Ł. K. poruszał się swoim pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) po drodze gminnej nr K 978 290 (...) w stronę miejscowości M.. Zarządcą tej drogi jest Wójt Gminy K.. W okresie zimowym droga ta nie jest zamknięta i podlega zimowemu utrzymaniu, które w 2019 r. na podstawie umowy powierzono M. J.. Na tabliczce znajdującej się pod znakiem A-23 „stromy podjazd” umiejscowionym przez podjazdem pod górę widnieje napis „Obowiązuje za drodze pokrytej śniegiem i lodem”, jednakże nie wiadomo, czego ten napis dotyczy.

Dowód: pismo Powiatowego Zarządu Dróg w N. – k. 169; umowa z 3 grudnia 2019 r. – k. 173-178; fotografie – k. 100-102

W tym samym dniu na tym odcinku drogi miała miejsce kolizja kierującego pojazdem marki K. (...) o nr rej. (...) M. R., w czasie której uszkodzeniu uległ pojazd należący do L. S.. Do zderzenia się pojazdów doszło w wyniku nieutrzymania się na nawierzchni i stoczenia pojazdu kierowanego przez M. R., który uderzył w samochód L. S.. Na miejscu zdarzenia pojawili się wezwani przez L. S. Z. H., który miał zabrać z miejsca zdarzenia uszkodzony samochód oraz M. G.. Samochód pozwanego M. R. po tej kolizji został wyciągnięty przez ciągnik marki L. o nr rej. (...), należący do M. J.. Po zapięciu samochodu K. (...) na linkę został on wyciągnięty przez ciągnik z rowu i odholowany prawie na szczyt wzniesienia. W momencie, gdy ciągnik marki L. znajdował się już na szczycie kierujący nim M. J. po uprzedzeniu M. R. o tym, iż odepnie pojazd od ciągnika gdyż dalej już da radę wyjechać sam, zwolnił pojazd z linki. Wówczas samochód M. R., pomimo prób wyjechania do góry, stoczył się ponownie w dół, uderzając w nadjeżdżający zza zakrętu pod górę samochód A. (...) kierowany przez Ł. K..

Dowód: zeznania świadka Z. H. – protokół rozprawy z 23 stycznia 2020 r. – k. 106v; zeznania świadka M. R. – protokół rozprawy z 23 stycznia 2020 r. – k. 106v – 107; zeznania świadka M. G. – protokół rozprawy z 23 stycznia 2020 r. – k. 107 – 108v; zeznania świadka L. S. – protokół rozprawy z 23 stycznia 2020 r. – k. 107v; zeznania świadka M. J. – protokół rozprawy z 23 stycznia 2020 r. – k. 107v – 108; zeznania powoda Ł. K. – protokół rozprawy z 23 stycznia 2020 r. – k. 106v – 107

Na miejscu zdarzenia strony sporządziły oświadczenie co do przebiegu kolizji, w którym M. R. podał, że „podczas holowania na drodze pod górę samochód marki K. (...) zwolnił się z linki i wpadł na nadjeżdżający z naprzeciwka samochód A. (...)”

Dowód: oświadczenie sporządzone przez M. R. – k. 17-18

Do przedmiotowego zdarzenia doszło na skutek braku umiejętności kierowania pojazdem przez M. R., kierującego pojazdem marki K. (...). Kierując pojazdem z napędem na 4 koła nie potrafił on dokonać podjazdu pod wzniesienie. Nie potrafił po odpięciu linki holowniczej odpowiednio ruszyć do przodu, będąc już na stosunkowo wypłaszczonej odcinku drogi. Doprowadził do tego, że pojazd zaczął ześlizgiwać się do tyłu przez około 42 metry. Nie potrafił wyjechać pod górę pomimo, iż inne pojazdy w tym samym czasie tą drogą bez problemu wyjeżdżały. Przedmiotowy odcinek drogi nie jest zamknięty dla ruchu samochodów w okresie zimowym i jest on odśnieżany przez gminę.

Dowód : opinia biegłego S. K. – k. 119-131

Wskutek zderzenia się pojazdów K. S. i A. (...), w pojeździe powoda uszkodzeniu uległy drzwi tyle lewe wraz z listwami, klamka drzwi tylnych lewych z osłoną, tapicerka drzwi tylnych lewych, listwa drzwi przednich lewych, listwa drzwi przednich lewych, błotnik tylny lewy, nadkole koła tylnego, błotnik tylny lewy, wnęka koła tylnego lewego. Koszt naprawy pojazdu A. (...) z użyciem oryginalnych części wynosi 13 480,95 zł, przy uwzględnieniu stawki netto 80 zł/rgb jako średniej stawki stosowanej w zakładach blacharsko-lakierniczych w tutejszym regionie, zaś z użyciem części od dostawców alternatywnych 12 632,65 zł.

Dowód: opinia biegłego w zakresie techniki samochodowej i ruchu drogowego – k. 119-147

W dniu 8 lutego 2018 r. powód zgłosił szkodę u pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna. 9 lutego 2018 r. pozwany wydał decyzję odmowną, wskazując, że do zdarzenia doszło w wyniku samoczynnego zwolnienia się pojazdu holowanego z linki. W związku z tym odpowiedzialność ponosi ubezpieczyciel pojazdu holującego, tj. ciągnika L.. W związku z takim stanowiskiem ubezpieczyciela pojazdu K. powód zgłosił szkodę u ubezpieczyciela ciągnika holującego pojazd marki K. (...). (...) po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego odmówiło wypłaty odszkodowania informując powoda, iż wedle ustalonego przez ubezpieczyciela stanu faktycznego pojazd marki K. w momencie zdarzenia nie był holowany przez L. o nr rej (...) oraz że nie doszło do zerwania linki holowniczej. Powód nie uzyskał żadnego odszkodowania gdyż żaden z ubezpieczycieli nie przyjął odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie.

Dowód: pismo pozwanego z 9 lutego 2018 r. – k. 19; pismo (...) – k. 22-23, oświadczenie świadka L. S. – k. 24, M. G. – k. 25, pismo powoda – k. 21, oświadczenie M. J. – k. 20.

Po wypadku powód nie mógł korzystać z uszkodzonego pojazdu w związku z czym zawarł umowę wynajmu pojazdu marki F. (...), z którego korzystał od 10.02.2018 roku do 15.03.2018 roku. Cena 1 doby wynajmu pojazdu wynosiła 250 złotych. Z cennika wynajmu pojazdu firmy wynajmującej powodowi przedmiotowy pojazd wynika, iż przy wynajmie pojazdu klasy D na okres powyżej 16 dni stawka rynkowa wynajmu wynosiła 230 złotych netto. W dniu 19 marca 2018 roku J. M. wystawił powodowi fakturę nr (...) na kwotę 9680,10 złotych za wynajem pojazdu zastępczego na 34 dni oraz podstawienie pojazdu pod wskazany adres.

Umową cesji wierzytelności powód przeniósł prawa do odszkodowania z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego przysługujących mu od (...) S.A. na rzecz J. M..

Pismem z dnia 9.02.2018 roku powód został poinformowany o możliwości skorzystania z wynajmu pojazdu zastępczego od firmy współpracującej z pozwanym. Otrzymał także informację, że najem pojazdu od firmy współpracującej nie jest warunkiem do skorzystania z odszkodowania za najem pojazdu jednak pozwany zastrzegł prawo weryfikacji kosztów najmu pod względem ich celowości i stawek rynkowych. W tym samym dniu pozwane Towarzystwo wydało decyzję odmowną w zakresie przyjęcia odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie.

Dowód: umowa najmu – k. 34, faktura – k. 33, cennik – k. 35, oświadczenie dotyczące wynajmu pojazdu zastępczego – k. 36, cesja – k. 57, pismo WARTA z 9.02.2018 roku – k. 58, zeznania świadka J. M. – k. 108

Okres przestoju pojazdu związanego z likwidacją szkody w okresie najmu pojazdu zastępczego wynosił 34 dni. Rynkowe stawki wynajmu pojazdu zastępczego marki F. (...) wynoszą od 117,67 złotych do 200 złotych brutto. Średnio stawka wynajmu pojazdu tej klasy wynosiła zatem 158,83 złote brutto.

Dowód: opinia uzupełniająca biegłego S. K. – k. 182-184, 197, 205, opinia biegłego S. K. – k. 228-237.

Ubezpieczycielem pojazdu marki K. (...) było Towarzystwo (...) S.A., zaś ubezpieczycielem ciągnika marki (...) S.A.

Dowód: bezsporne

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgodnych zeznań powoda oraz powołanych przez niego świadków, a także opinii biegłego S. K. i dokumentów powołanych w opisie stanu faktycznego.

Ponad wszelką wątpliwość na podstawie zgodnych zeznań świadków zdarzenia Z. H., M. R., M. G. L. S. i M. J. ustalono, iż tuż przed stoczeniem się pojazdu marki K. (...) ze wzniesienia M. J. odpiął pojazd od holującego go ciągnika marki L. i wówczas dopiero doszło do ponownego stoczenia się pojazdu. Z twierdzeń samego M. R. wynikało, iż holujący wysiadł z ciągnika i odpiął linę, a on z samochodem zsunął się zaraz po odpięciu. Wyjaśniając wcześniejsze oświadczenie spisane na miejscu zdarzenia sprawca podał, iż pierwotnie nie wiedział jak to napisać, pisał szybko bo było zimno. Podobnie zeznali pozostali bezstronni świadkowie zgodnie podając, iż M. J. wypiął linę zanim pojazd ponownie zaczął się zsuwać z drogi wskutek czego uderzył w pojazd powoda. O takim przebiegu zdarzenia świadczy fakt, iż nie mogło dojść do samoczynnego zerwania się liny holującej ponieważ po zderzeniu z pojazdem powoda ta sama lina została ponownie zapięta do pojazdu marki K. i pojazd te został ponownie zholowany na szczyt wzniesienia. Świadek M. J. zeznał, że nie miał innej liny i po zderzeniu z pojazdem powoda zapiał tą samą linę.

Na taki przebieg zdarzenia wskazuje także opinia biegłego S. K., który kategorycznie stwierdził, iż do zdarzenia doszło wyłącznie na skutek nieumiejętności kierowania pojazdem przez M. R.. Brak jest zatem dowodów na to, że do zdarzenia doszło wskutek zerwania się liny holowniczej i by do zdarzenia doszło w trakcie holowania pojazdu marki K. (...) przez ciągnik L..

Nietrafne są też twierdzenia pozwanego, iż powód przyczynił się do zdarzenia przez to, że poruszał się w okresie zimowym po drodze zamkniętej dla ruchu. Ponad wszelką wątpliwość z pisma Powiatowego Zarządu Dróg w N. (k. 169) wynika, iż droga, którą poruszał się powód to droga gminna nr K 978 290 (...) w stronę miejscowości M.. Zarządcą tej drogi jest Wójt Gminy K., a w okresie zimowym droga ta nie jest zamknięta dla ruchu i podlega zimowemu utrzymaniu, które w 2019 r. na podstawie umowy powierzono M. J.. Na tabliczce znajdującej się pod znakiem A-23 „stromy podjazd” umiejscowionym przez podjazd pod górę widnieje napis „Obowiązuje za drodze pokrytej śniegiem i lodem”, jednakże nie wiadomo, czego ten napis dotyczy, gdyż brak jest jakiegokolwiek innego znaku (zdjęcie k. 100).

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się na dowodach z dokumentów powołanych w opisie stanu faktycznego, których prawdziwości strony nie kwestionowały.

Sąd podzielił w całości opinię biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego S. K. jako fachową, rzeczową, logiczną i stanowiącą podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Biegły w sposób wyczerpujący udzielił odpowiedzi na zadane przez Sąd pytanie dotyczące wysokości szkody w pojeździe, a także co do przyczyn wypadku, czy do zdarzenia

mogło dojść w okolicznościach opisywanych przez powoda oraz świadków, a także w zakresie zasadności długości okresu wynajmu pojazdu zastępczego i cen rynkowych.

Wskazać należy, iż samo niezadowolenie strony z wniosków zawartych w opinii nie może być podstawą dopuszczania dowodu z opinii kolejnego biegłego. W ocenie Sądu zarzuty składane w stosunku do opinii biegłego stanowią wyłącznie polemikę z uargumentowanymi rzeczowymi twierdzeniami biegłego i nie znajdują uzasadnienia w materiale dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zasadniczej części.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną była odpowiedzialność strony pozwanej za szkodę w pojeździe marki A. (...) o nr rej. (...) stanowiącym własność powoda.

Stosownie do treści art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia majątkowego ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie, polegające na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Odpowiedzialność ubezpieczyciela wynikająca z umowy ubezpieczenia majątkowego wyraża się w obowiązku spełnienia świadczenia pieniężnego polegającego na wypłacie odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku przewidzianego w umowie wypadku.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.).

Przepis § 4 przytoczonego artykułu upoważnia uprawnionego do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej do dochodzenia roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Według art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr124, poz. 1152 z późn. zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 zd. 1 wskazanej wyżej ustawy).

Według zaś art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. W myśl natomiast art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Poszkodowany jest więc uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego wyrządzoną szkodę.

Z postępowania dowodowego wynika ponad wszelką wątpliwość, że do uszkodzenia pojazdu powoda doszło wskutek uderzenia jego pojazdu przez zsuwający się drogi pojazd marki K. (...), który po odpięciu go z linki holowniczej, czyli po zakończeniu holowania, przy próbie ruszenia, stoczył się w dół, uderzając pojazd powoda. Stąd szkoda wynika wyłącznie z ruchu pojazdu marki K. (...), a odpowiedzialność za szkodę w pojeździe marki A. (...) ponosi wyłącznie

ubezpieczyciel pojazdu marki K. tj. strona pozwana. Nie ma w niniejszej sprawie zastosowania art. 37 § 1 i 3 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, na który powołuje się pozwany. Przepis ten stanowi, że jeżeli szkoda zostaje wyrządzona ruchem zespołu pojazdów mechanicznych, ubezpieczeniem OC posiadacza pojazdu mechanicznego ciągnącego jest objęta szkoda spowodowana przyczepą, która:

1) jest złączona z pojazdem silnikowym albo

2) odłączyła się od pojazdu silnikowego ciągnącego i jeszcze się toczyła, przy czym przepis ten ma zastosowanie także w razie złączenia pojazdów mechanicznych w celu holowania. Z ustaleń poczynionych w opisie stanu faktycznego wynika, iż samochód marki K. (...) w chwili staczania się ze wzniesienia nie był już pojazdem holowanym, gdyż chwilę wcześniej został odłączony z liny holowniczej przez holującego M. J.. Nie ma też żadnych dowodów na to, by do zwolnienia się pojazdu marki K. doszło samoczynnie na skutek zerwania się linki holującej pojazd. Zatem nie ma podstaw do kierowania odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie do ubezpieczyciela pojazdu holującego L. tj. do (...) S.A. Skoro do zdarzenia wywołującego szkodę doszło na skutek samoczynnego stoczenia się pojazdu K., co spowodowane było jak stwierdził biegły, brakiem umiejętności po stronie kierującego tym pojazdem M. R., to wyłącznie on ponosi odpowiedzialność za szkodę spowodowaną zderzeniem obu pojazdów. Ubezpieczyciel zaś pojazdu marki K. ponosi odpowiedzialność za szkodę w zakresie zawinienia sprawcy.

Z opinii biegłego wynika, iż naprawa pojazdu na częściach oryginalnych wynosiła 13.480,95 złotych i taką kwotę Sąd uznał do rozliczenia jako kwotę wyrównującą szkodę powoda w zakresie przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym należne odszkodowanie stanowi różnica pomiędzy stanem majątku powoda jaki istniałby, gdyby przedmiotowa kolizja nie nastąpiła, a stanem tego majątku jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę. Obowiązek pełnej kompensaty szkody oznacza, że poszkodowanemu przysługuje zarówno zwrot kosztów naprawy pojazdu, jak i zwrot kwoty odzwierciedlającej utraconą wartość handlową pojazdu. Sąd w niniejszej sprawie podziela w pełni stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 12 października 2001 r. III CZP 57/01, zgodnie z którym: „odszkodowanie za uszkodzenie samochodu może obejmować oprócz kosztów jego naprawy także zapłatę sumy pieniężnej, odpowiadającej różnicy między wartością tego samochodu przed uszkodzeniem i po naprawie”. Za punkt wyjścia należy przyjąć, że zasadą powinno być ustalanie odszkodowania według części oryginalnych. Nie budzi wątpliwości, że z założenia wykorzystanie właśnie takich części zapewnia przywrócenie pojazdowi stanu poprzedniego pod wszystkimi istotnymi względami. W konsekwencji, w sprawie o odszkodowanie za szkodę w pojeździe mechanicznym, gdy w następstwie kolizji uszkodzeniu uległy części oryginalne i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, poszkodowanemu co do zasady powinno przysługiwać prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta i opatrzonych jego logo. Uprawnienie to, w ocenie Sądu, jest niezależne od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i faktu, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne, nie będące częściami oryginalnymi, w tym tzw. części o jakości porównywalnej do oryginalnych (oznaczone symbolem „Q”). Dzięki bowiem naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan pojazdu jest pod względem technicznym, użytkowym i estetycznym najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji, co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania. Stanowisko to jest zbieżne z wyrażonym w orzecznictwie SN poglądem, że „poszkodowany ma prawo oczekiwać, iż otrzyma od ubezpieczyciela kwotę, która obejmuje także wartość nowych części, których zamontowanie jest potrzebne, aby pojazd został przywrócony do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę; obowiązkiem zakładu ubezpieczeń jest ustalenie i wypłacenie odszkodowania w takiej właśnie wysokości.” (por. chwała SN(7) z 12.04.2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012, nr 10, poz. 112). Prezentując ten pogląd Sąd Najwyższy jednocześnie zaznaczył, że nie jest wykluczona sytuacja, w której montaż części nowych doprowadzi do zwiększenia wartości pojazdu w stosunku do stanu sprzed wystąpienia szkody. Niemniej jednak ciężar dowodu obciąża w tym zakresie pozwanego ubezpieczyciela.

W niniejszej sprawie pozwany nie wykazał, by naprawa nowymi częściami oryginalnymi doprowadzić miała do zwiększenia ogólnej wartości samochodu. Wartość oszacowana przez biegłego jest zresztą niemal całkowicie zbieżna z

fakturą za naprawę pojazdu wystawioną przez zakład (...) (k. 20-21), co wskazuje na prawidłowość wyliczenia wartości odszkodowania.

W zakresie zasadności kosztów wynajmu pojazdu zastępczego Sąd przyjął, iż zasadny był najem pojazdu przez cały okres 34 dni, jednak stawka po jakiej pojazd został wynajęty jest znacznie zawyżona. Z opinii biegłego wynika, iż stawki za wynajem pojazdu w segmencie D wynoszą od 117,67 złotych do 200 złotych brutto za dobę. Powód wynajął pojazd zastępczy za kwotę 230 złotych brutto tj. 282,90 złotych brutto co znacznie przewyższa stawki rynkowe wykazane przez biegłego. Do obliczenia odszkodowania Sąd przyjął zatem stawkę średnią tj. w kwocie 158,83 złotych oraz ilość dni w najmu 34. Stąd zasadne roszczenia powoda w zakresie wynajmu pojazdu zastępczego wynosiły kwotę 5400,22 złote. W dalszej części jako nieuzasadnione koszty wynajmu Sąd oddalił jako nieodpowiadające rynkowym cenom na rynku lokalnym. W tym kontekście nie ma racji pozwany wskazując, iż powód winien wynająć pojazd od wypożyczalni z nim współpracującej celem minimalizacji szkody gdy zważy się, iż w tym samym dniu kiedy pozwany informował powoda o takiej możliwości jednocześnie odmówił mu przyjęcia odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie. Powód zatem mógł być przekonany o tym, że wynajęcie pojazdu od zakładu współpracującego ze stroną pozwaną i tak nie zapewni mu wypłaty należnego odszkodowania z tego tytułu.

Niezasadny jest wreszcie zarzut pozwanego, iż powód zbył wierzytelności z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego na rzecz J. M.. W tym kontekście wskazać należy na treść umowy, która wyraźnie wskazuje na zbycie wierzytelności w stosunku do (...) S.A. zatem cesja nie dotyczy strony pozwanej. Dodatkowo J. M. będąc słuchany w niniejszym postępowaniu jako świadek zeznał, iż doszło do zwrotnego przekazania wierzytelności na rzecz powoda gdyż wierzytelność ta stała się sporna pomiędzy ubezpieczycielem a powodem.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 18.881,17 tj. 13480,95 złotych z tytułu odszkodowania oraz kwotę 5400,22 złotych z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Odsetki zasądzono od daty wyrokowania z uwagi na sporny charakter odpowiedzialności pozwanego oraz pierwotne oświadczenie M. J. skierowane do ubezpieczyciela mogące sugerować brak odpowiedzialności po stronie pozwanej. Dopiero wskutek przeprowadzenia postępowania dowodowego w niniejszej sprawie doszło do ustalenia ponad wszelką wątpliwość odpowiedzialności strony pozwanej stąd dopiero od dnia wyrokowania pozostaje ona w zwłoce z zapłatą odszkodowania.

W pozostałym zakresie jako niezasadne Sąd powództwo oddalił o czym orzeczono w pkt I i II wyroku na podstawie powołanych przepisów.

W punkcie III wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c. Powód wygrał proces w 80,6% pozwany 19,4%, Na koszty poniesione przez powoda złożyły się koszt opłaty od pozwu – 1172 złote, koszt wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 3600 złotych oraz 17 złotych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – łącznie kwota 4789 złotych. Pozwany poniósł koszty wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 3600 złotych, opłaty skarbowej 17 złotych oraz zaliczki na opinię biegłego w kwocie 1000 złotych tj. łącznie 4617 złotych. Powodowi należy się kwota 3859,93 złotych, pozwanemu 895,69 złotych. Przy skompensowaniu tych kwot na rzecz powoda należy zwrot kosztów procesu wynosi 2964,84 złote i taką kwotę zasądzono do zwrotu na rzecz powoda od pozwanego.

W punkcie IV i V rozliczył niepokryte wydatki na opinię biegłych w takim samym procencie jak koszty procesu. Opinie biegłego kosztowały łącznie 1385,34 złote, z zaliczki pozwanego (k. 112) pokryto koszt opinii w kwocie 1000 złotych. Do rozliczenia w ramach wydatków pozostało 385,34 złote. Z tego 80,6% winien ponieść pozwany tj. kwotę 309,94 zł zaś 19,4% powód 75,40 zł.

O powyższym orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie,

2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,

3. kal. 14 dni.

N., dnia 5 marca 2021 roku